

Ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν τὸ :

Ἄλλ' ἠξέυρομεν τὸ :

Ἀκόμη καὶ τώρα, ἀκόμη καὶ τώρα
Δεσμότης κρατοῦμαι ἀβλέπτου εἰρκτῆς,
Ἀκόμη καὶ τώρα ἢ πᾶσά μου ὦρα
Ἀγρίως μὲ ρίπτει εἰς χεῖρας σφαγῆς.

Ἀκόμη καὶ τώρα, μαῦρα ἀνδροβόρα
Φαντάσματα μ' ἔχουν εἰς λάκκους νεκρῶν,
Κ' ἀλύσεις χαλκεύουν ὡς ἀγάπης δῶρα,
Καὶ εἰς μαῦρόν μου πτώμα ἀνοιγουν χορῶν.

Ἀκόμη καὶ τώρα, εἰν' πᾶσά μου ὦρα
Ἐκροή πικρίας, δεινῶν ἐκροή,
Ἄχ! τὴν ἀνταλάσσω ὀλόψυχα τώρα
Μὲ θανάτου ὦραν βοφοῦσαν ζωή.

Σφαδάζω, παφλάζω, τὰς σάρκας μου τρώγω,
Τὰ σπλάγχνα μου φλέγουν, μοῦ φεύγ' ἡ ψυχὴ
Ἡ καρδιά μου τρίζει, καὶ ὄλα ἐν λόγῳ,
Ἄχ! ὄλα δικαίως, δικαίως ποιη.

Σβέσον Θεέ μου ὀργὴν σου, ἢ σβέσον
Τὸ φῶς αἰχμαλώτου δεσμώτου ζωῆς
Σβέσον τὸν τάλανα, ἢ φέρε μ' εἰς μέσον
Ὅπου καὶ ἄλλους θνητοὺς σου κρατεῖς!

Μολοντοῦ το'

Ἰδέτε τὴν Ἑλληνίδα, τὴν ναρκίσσινον Παρθένον ὅ-
ποῖα βλέμματα μαγεῖς σταλάζουσιν ἐκ τῶν καστανῶν
ὀφθαλμῶν της. Τὰς μελανὰς ὀφρεῖς της χαριέντως ἐ-
ζωγράφισαν αἱ Χάριτες. Πλὴν εἰς τὸ στήθος της, ὡς
νά ἦναι καταπλακωμένον, ἐρποδίζεται ἡ ἀναπνοή της.
Ἡ πυξίς τῶν σ.οχασμῶν της στρέφεται πρὸς τὸ μέλλον
μόνον. Προαισθήματα ἀλγεινὰ τῆς μετατοπίζουσι τὴν
τρυφερὴν καρδίαν. Ὑφαίνει τὸν ἄδηλον τῆς μοίρας της
ἴστον, καὶ δὲν ἠξέυρει ἂν θὰ τῆς χρησιμεύσῃ, ὡς νυμ-
φοστολισμὰ ἢ σάβανον. Εἶναι πτωχὴ καὶ ἡ Παρθενικὴ
φιλοκοσμία τῆς ἐκκεντᾶ τὴν ὄραξιν χρυσοῦφάντων φο-
ρεμάτων. Δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τοὺς φυσικοὺς θησαυ-
ροὺς τῆς ὠριότητός της, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ τοὺς αὐξήσῃ
μὲ νυκτεροφεγγῆ πετράδια. Ὁ Παρθενοπότης υἱὸς τοῦ
ἄρχοντος τῆ προσφέρει ταῦτα, ὑποκλέπτων ἀπὸ τὸ
θησαυριστικὸν κατασταλακτῆριον τῶν ἰδρώτων τῶν
πτωχῶν. Ἐκεῖ, ἐκεῖ ἀναμφιβόλως εὐρίσκονται μεταλ-

λευμένοι και οι ιδρωτές του Πατρός της Παρθένου.

Ο Νυκτοβάτης υιός τὰ λαμβάνει ἀπὸ τὴν μυστικὴν ἐκβολὴν τῶν ἀρπαγῶν, καὶ τὰ ἐπιναφέρει εἰς τὴν ἐξ-
πνληθεισάν πηγὴν. Ὁ δίκαιος! Ὁ εὐαίσθητος!! Καί...
διὰ τὸ ὅτι λόγοι θοοὺ καὶ αὐτοὶ λύνονται εἰς παράστασιν
φοβεροῦ... Ἄχ! Παρθενοσφαγα βεῖθρα!... Παρθενικὰ
αἵματα!... Τῆς ἤρπασε τὸν λεπτότατον αἰθέρα τοῦ
φυσικοῦ θησαυροῦ τῆς.

• Μὴ τὸ ἀκούεις ὡς ὄν νεκρικὸν κωδώνισμα.

• Τὸ ὅποιον σὲ ἐγκαλεῖ εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ εἰς τὸν
Ἄδην.

Σακοπεῖρος.

Καὶ μολαταῦτα ἐπικαλούμεθα·

Οὐρανογεννῆς Θεὰ Ἐλπίς!

Μόνη Σὺ, ζωοδότρια Θεὰ, ὑπερτεροῦσα πάσης ἄλ-
λης Θεότητος, συνέχεις εἰς τὰς χεῖράς Σου τὸ σύμπαν.

Εἰς Σὲ ἀσκαρδαμυκτοῦσιν οἱ λαοὶ, εἰς Σὲ οἱ Σοφοὶ
Σωκράταις, εἰς Σὲ οἱ πολεμάρχαι Θεμιστοκλεῖς, εἰς Σὲ
οἱ Ποιηταὶ Ὀμηροὶ, εἰς Σὲ οἱ Αἰρεσιάρχαι, εἰς Σὲ καὶ
αὐτοὶ οἱ Θεοὶ ἐλπισαντές ποτε ἐκ Σοῦ θριάμβους εἰς
τοὺς πολέμους των.

Μαρμαρυγὴν ἀκτινὸς Σου ἂν στερήσης τὴν γῆν, ὡ
ἄζων τῶν λαῶν, αὐτὴ θέλει συντριφθῆ εἰς τὴν ἀπό-
γνωσιν καὶ τὴν ἀγνοίαν. Σὺ πλὴν ἐπιχέεις εἰς τὰ
στήθη τῶν πλασμάτων ἀκατανόμαστον τι αἴσθημα, τὸ
ὅποιον ἀγιάζει καὶ θεοποιεῖ τὰς ιδέας· ἀφαιρέσον τὴν
ἐλπίδα ἀπὸ τοὺς θνητοὺς πάντας, καὶ ἀμέσως θανα-
τικὸν ῥῆγος περικαλύπτει τὰς καρδίας ὄλων, ἀμέσως
καυστικὸς λύβας καταφαλακρώνει τὴν ἀνηρωτάτην
ὑπαρξίν. Ἐπιτυχῶς λοιπὸν οἱ πάλαι ἐλπιδολάτραι,
ὡ πλανῆτα φωτεινότεατε, ἀνήγειραν ναοὺς τῆς Ἐλπίδος,
εὐελπιζόμενοι εἰς τὰς ὑπαρκτικὰς δυνάμεις Σου.

Πῶς δύναμαι τώρα ἐγὼ τὸσεν ἐλπιδολάτρης, ὅς
τις τολμῶ νὰ συναρτήσω ὑπὸ τοὺς πόδας Σου τὸ
σύμπαν, πῶς δύναμαι νὰ μὴ προσφέρω εἰς Σὲ, Ἰλα-
ρυντικωτάτη Θεά! ἰλοκαυτώματα συντετριμμένης καρ-
δίας; Πῶς νὰ μὴν ἀναρτησῶ ἀπείρους εἰκόνας τῶν
θεσπεσιῶν Σου χαρίτων; Ἄν ἀρνηθῶ τὴν λατρείαν
Σου, ἀπαρνοῦμαι τὴν ὑπαρξίν μου, ἂν ἀπαρνηθῶ τὴν
ὑπαρξίν μου, ἢ λατρεία Σου ὅμως δοξολογεῖται ἀπὸ
πᾶσαν τὴν εἰκουμένην.

Δέχθητι ὅθεν μικρὰν μυρσίαν, μικρὸν φόρον, ὡς
καὶ εἰς τὰς φαντασίας παρίστασαι μυρσινοφόρος, ὡς
οὐρανολαμπής, ἀνθοβόλος ὡς τις ἱερά ἐκφρασις τῆς
φύσεως.

Ὁ Διδάσκαλος

X. A. Ζιάκας.

Ο

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια).

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τρέχει καὶ ὁ Βαλμιέρος νὰ ἐ-
πισκεφθῆ τὸν Δολσῖνον. Τὸν εὐρίσκει δ' ἐν μέσῳ τῆς
οικογενείας του κλαίοντα, καὶ παραδεδομένον εἰς τὴν
μεγίστην ἀπελπισίαν. Εὐθύς δ' ἄτε ὁ Δολσῖνος τὸν
εἶδε, — Τί ἤλθες, κύριε, τὸν εἶπε, νὰ χαρῆς ἀπὸ τὴν
κατασχύνην μου, νὰ ἐπισκικτήσης εἰς τὴν συμφορὰν
μου... Καλὰ λοιπὸν ἐξεδικήθης...

— Πόσον ὀλίγον μὲ γνωρίζεις, εἶπεν ὁ Βαλμιέρος
μετὰ συμπαθείας· γνωρίζω, κύριε, πόσον πικρῶς ἐφέρ-
θης εἰς τὰς ἰδικὰς μου δυστυχίας, ὅτι ἦσο ὁ θερμό-
τερος τῶν ἐχθρῶν μου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τῶν κατα-
δικωτῶν μου· ἂν οἱ λοιποὶ ἤκουον τοὺς λόγους σου,
ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ἦμαι τώρα ἀποδιωγμένος ἀπὸ τὴν Αὐ-
ρηλίαν ὡς ὁ μέγιστος ἐγκληματίας.

— Κύριε, κύριε, εἶπεν ὁ Δολσῖνος, πλήρης κατα-
σχύνης!...

— Δὲν ἐμπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῆς, εἶπεν ὁ Βαλμιέ-
ρος· δὲν εἶναι ὅμως τώρα ὁ καιρὸς νὰ σὲ κάμνω τὰ
παράπονά μου· ἄλλη αἰτία μὲ φέρει εἰδῶ. Ἐρχομαι
νὰ σὲ παρηγορήσω, νὰ σὲ ἐνθαρρύνω νὰ μὴ ὑποκύψης
εἰς τὸ ἀπαίσιον συμβεβηκὸς τὸ ὅποιον σὲ ἠκολούθησεν.
Ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριόν σου λέγουσι ὅτι δὲν εἶσαι διό-
λου ἐπιλήψιμος, καὶ ὅτι ἐφέρθης πάντοτε κατ' ἄπασαν
τὴν ἀπαιτουμένην τιμιότητα. Χαίρου λοιπὸν τοὺς
καρποὺς τῆς ὑπολήψεώς σου. Ἄδικον τῶνόντι νὰ συγ-
χῆται ὁ θεὸς μὲ τὸν ἀνεψιὸν, καὶ ἐγὼ πρῶτος δὲν
θέλω παύσει νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ προσφέρω πᾶν τὸ
ὀφειλόμενον εἰς τὴν πάσχουσαν τιμιότητα. Μεγαλη-
τέρα κατ' ἀληθειαν δυστυχία δὲν ὑπάρχει ἀπὸ αὐτὴν
τὴν ὅποιαν δοκιμάζεις τώρα, καὶ τὸ αἰσθάνομαι καὶ
ἐγὼ ὁ ἴδιος κάλλιστα. Πλὴν, κύριε, λίθε καὶ σὺ τὴν
σταθερότητά μου· ἢ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σου ἅς σὲ
ἐνθαρρύνῃ. Δὲν ἐξεπλήρωσες μέχρι τοῦδε τὰ χρέη σου
κατὰ τὸ δέον.;

— Οἴμοι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Δολσῖνος κλαίων, τες-
σαράκοντα ἔτη εἶμαι εἰς τὸ ἐμπόριον, καὶ κάνεις, κάν-
εις δὲν ἤγειρε τὸ ἐλάχιστον κατ' ἐμοῦ παράπονον....
Τώρα ποῦ νὰ ὑπάγω; ποῦ νὰ κρυφθῶ;

— Νὰ κρυφθῆς; μόνον τὸ ἐγκλημα ζητεῖ τὸ σκό-
τος. Ἄν ἤμην εἰς τὸν τόπον σου, ἤθελα ἐξακολουθεῖ
τὸ ἔργον μου, χωρὶς νὰ ἀφήσω διόλου τὴν Αὐρηλίαν.
Θέλεις ἰδεῖν ὅτι ἡ ἀνόητος πρόληψις θέλει ἀπαυδῆσαι
τέλος πάντων, ἢ θέλει κἂν μαλαχθῆ... Καὶ ἔπειτα πέ-
λιν ὁ ἀνεψιὸς δὲν εἶναι καὶ πατήρ, ἐπρόσθεσεν ὁ Βαλ-
μιέρος στενάζων βαθέως!